

Slovenski Gospodar.

List ljudstvu v poduk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 2 gid. 50 kr., za pol leta 1 gid. 30 kr., za četrt leta 65 kr. — Naročnina se pošilja upravitelstvu v tiskarni sv. Cirila, koroške ulice št. 5. — Deležniki tiskovnega društva dobivajo list brez posebne naročnine.

Posamezni listi dobijo se v tiskarni in pri g. Novak-u na velikem trgu po 5 kr. Rokopisi se ne vračajo, neplačani listi se ne sprejemajo. Za oznanila se plačuje od navadne vrstice, če se natisne enkrat, po 8 kr., dvakrat 12 kr., trikrat 16 kr.

Domoljubne misli.

I. O nemških napisih se je zadnji čas na Slovenskem že mnogo govorilo in pisalo; kajti naši »Nemci« so s svojimi nemškimi napisi pokazali svojo pravo iskerjotsko srce nasproti slovenskim trpinom, od kojih žuljev so odebeleli, in ni čuda, ako je naš narod na dnu srca užaljen. Vsemu temu pa je kriva prevzetnost naših nemčurjev od jedne strani, in pa popustljivost in nedoslednost mnogih naših rodoljubov od druge strani. Dočim se prvi na vso moč bojujejo nasproti naši narodnosti, jim Slovenci pridno nosijo denar v njih prodajalnice ali krčme, večidel za ničevno blago ali ponarejeno vino in jih tako podpirajo zoper same sebe.

Besede sv. pisma, ki pravijo: »Ako te kdo udari na desno lice, ponudi mu levo!« niso na pravem mestu, ako mi kakorkoli podpiramo svoje sovražnike, dokler se ti bojujejo zoper naše brate in s tem tudi zoper nas. Na ta način povračevati hudo z dobrim, pravi se toliko, kakor svojemu sovražniku pomagati pobijati samega sebe in svojega brata. Kaj takega Bog od nas ne tirja, temveč to nam celo prepoveduje ljubezen do samega sebe. Mi smo dolžni povračevati svojim sovražnikom hudo z dobrim šele takrat, ko so oni od svoje hudobije odjenjali in se v resnici poboljšali. Kdor ne verjame, da naši rodoljubi v tem niso dosledni, ta naj le opazuje, kako se oni malo menijo za svoje somišlenike v mnogih slovenskih trgih in mestih, ker kupujejo rajši od svojih nasprotnikov. Od tod pa pride, da si mnogokrat celo rodoljubni prodajalci in obrtniki ne upajo na dan s slovenskimi napisi, ker dobro vedo, da bi jih vsled tega nezavedni Slovenci na migljaj zagriženih nemčurjev takoj zapustili, a slovenski rodoljubi pa bi nasprotno ne storili svoje dolžnosti.

Ako torej hočemo, da se bode skazovala našemu narodu in jeziku dolžna čast, tako moramo zapustiti dosedanje krivo pot ter pomniti, kaj nam pravi pregovor: »Svoji k svojim«, in moramo tudi nezavedneže z dobrimi izgledi k temu napeljevati. Le po tem potu moremo prisiliti naše nasprotnike, da bodo morali uvaževati nas in našo narodnost. Toda, ako hočemo biti dosledni, še se ne smemo zadovoljiti samo s slovenskimi napisi, temveč moramo terjati tudi pošteno blago po primernih cenah; česar naši slovenski »Nemci« pač niso vajeni. Ako bi Slovenci v tem smislu vstrajno postopali, napisi v tujih jezikih bi kmalu izginili kakor kafa in slovensko ljudstvo bi spoštovalo celó nasprotniki.

Tukaj bi se utegnil kdo izgovarjati, češ, da je primoran hoditi kupovat k nasprotnikom, ker na mnogih krajih ni niti prodajalnice in ne krčme, katera bi bila v rokah slovenskega rodoljuba. Toda kjer ni slovenskih prodajalnic in drugih potrebnih zavodov, tam si jih je treba priskrbeti; to je sveta dolžnost zavednih

Slovencev in rodoljubov, ako je tem v resnici volja braniti svoj narod. Ako je mogoče, da si naši rojaki v daljni Ameriki osnujejo take in jednake zavode, zakaj bi to ne bilo mogoče v naši domovini, v kateri imamo vsaj pravico živeti in ne samo trpeti!

Naši slovenski trgovci, krčmarji in sploh obrtniki pa naj skrbijo, da bodo Slovenci radi k njim zahajali. Naj v slovenske liste ali koledarje dajo oznanila, da bodo kmečki ljudje vedeli, kje se to in ono dobi. Naj pa naši trgovci, krčmarji in obrtniki skrbijo, da bodo vsikdar postregli z dobrim blagom po nizki ceni. Na tak način se nihče ne bode mogel izgovarjati, ako se mu priporoča načelo: »Svoji k svojim!« Držimo se zvesto tega načela, ljubi Slovenci, potem bomo na lastnih tleh imeli manj nasprotnikov in vlada nam bode veliko bolj prijazna!

L. iz Č.

Zahteva malih obrtnikov.

Nova obrtna postava o izvrševanju raznih izdelkov je pred nekaj časom izšla. Po tej postavi se nikdo ne sme baviti z izdelki in podvzeti kupčije, katere ne razume. Dobro je sicer okrenjeno; ali s tem ni pomagano ljudstvu nižjega stanu; kajti če pogledamo veletržce razne baže, povsod vidimo, da se nahajajo po njih prodajalnicah razven družega blaga, tudi druge vrste izdelki, katere omenjeni kupčevalci ne razumejo izdelovati. V popolnost te točke naj bi se vpeljala prepoved takim veletržcem, da ne smejo prodajati izdelkov, katerih sami ne izdelujejo in izdelovati ne razumejo.

In kakšna je za male obrtnike dandanes plača? Beraška, uboga! Gotovo, ljudje se množijo in tudi obrtnikov je vedno več — vsak se sme ženiti in revščino množiti, in kdor je v takem položaju, vzemimo krojača, ki ima sebe in pol dvanajstotice otrok oskrbeti, — on mora delati za veletržce po kakoršni koli ceni, ako hoče, da mu družina v nja prisotnosti od glada konca ne vzame. Veletržci pa prodajajo to izdelano blago po taki ceni, da kupčevalec male vrste, ako svojo blago na sejnem postavi, še toliko ne skupi, kolikor ima izdatkov. Tako se godi krojačem, črevljarjem in drugim obrtnikom, ki enako blago izdelujejo sami.

Pa ne samo veletržci, ampak tudi krošnjari izpodkopavajo obrtniku življenje; kajti krošnjarju, ki kupčuje z drobnino, dovoljeno je prodajati tudi razne izdelke, katere bi krojač, črevljar, usnar, kovač in enak obrtnik sam lahko prodal. Ali ni po tem takem rokodelcu zavržen, vprašamo, ali more živeti? Nikakor ne, — ponuja se mu pa poguba in uničenost — kajti brez dvoma se bliža popolni propad obrtniku. Kdor ne verjame, naj